

Predica de la Krefeld Sâmbătă, 03 decembrie 2005, 19.30

Ewald Frank

[Se cântă...] Și eu vă salut pe toți în Numele scump al Domnului. Este frumos că putem să ne adunăm ca să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu și să fim binecuvântați din nou.

Noi am primit salutări de la mulți frați din multe țări; mai ales de la fratele Nbye din Kongo. Am primit salutări din Johannesburg, din Cape Town, din Nairobi, și de pe jumătate de mapamond. Din Asia de sud est, și mai ales de la fratele Walstrem, și de la fratele Barilier, de la toți frații pe care-i cunoaștem, și care slujesc cu Cuvântul Domnului.

Azi am putea relata multe lucruri din călătoria în Indonezia, Singapore, Thailanda, și mai ales în Burma. Este așa de minunat când Dumnezeu deschide noi uși, noi inimi – în multe biserici, într-o biserică baptistă, într-o școală biblică, și oamenii au venit iarăși de aproape și de departe ca să asculte Cuvântul Domnului. Și pentru acest lucru suntem recunoscători.

Apoi trebuie să transmitem salutări de la toți frații de aici, către toate țările care ascultă acum Cuvântul prin Internet, și mai ales prietenilor noștri din Lima, Peru, care sunt preocupați de cum vor merge lucrurile în America de Sud. Noi putem spune că Domnul va lucra cum va dori El, și toate vor fi bune. Isus este Biruitorul.

Apoi fratele Manfred Skraps ne salută pe toți, mai ales pe fratele Russ. Da, toți ne salută. Azi aș dori să-i rog pe toți care sunt aici pentru prima oară, să se ridice: dorim să le urăm „bun venit”. Da. Să vă amintesc numele? Voi știți că unii sunt de părere că acest lucru nu ar trebui făcut, pentru ca alții să nu știe cine a venit aici. Fiți bineveniți în mijlocul nostru. Din primul ceas, din prima zi, noi am fost uniți în Domnul, uniți în Duhul. Dumnezeu să vă binecuvânteze într-un mod deosebit! Da, fiți

bineveniți în Numele Domnului. Avem aici o soră, una dincolo, avem acolo frați și surori – Dumnezeu să vă binecuvânteze în mijlocul nostru! Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți cei ce sunt aici pentru prima oară. El să ne binecuvânteze pe toți și să fie cu noi.

Avem apoi o veste foarte bună: nu știu dacă ați aflat: acum vreo patru săptămâni ne-am rugat pentru fratele nostru din Finlanda. Eu întotdeauna uit cum îl cheamă. Este socrul fratelui nostru Rosenstock? El avea cancer și trebuia operat. Și trebuie s-o spun cinstit: eu am crezut. Eu am crezut că Dumnezeu îl va vindeca. Am avut dintr-o dată această încredințare lăuntrică. Și acum am auzit de la fratele Frederich că omul este vindecat deplin, și nu mai este nevoie de nici o operație. Minunat. Binecuvântat să fie Domnul. Nu fiți necredincioși. Isus Hristos este Același ieri și azi și în veci. Zilele Bibliei sunt aici. Noi vom ajunge la străpungerea deplină.

Avem apoi aici pe sora noastră scumpă care a spus: „Frate Frank, eu nu pot să trăiesc fără hrana duhovnicească.” Când am întrebat-o ce vârstă are, ea a spus: „Numai 96 de ani.” Da, numai 96. Soră scumpă, simte-te bine în mijlocul nostru.

Apoi aș dori să fac un anunț: dacă Domnul vrea, și noi vom mai fi pe acest pământ vom merge în Israel. Acum vreo zece zile m-a sunat un frate și a spus: „Frate Frank, eu nu pot garanta nimănui de pe pământ că la anul pe vremea asta vom mai fi pe pământ.” Hmm. Cu toții putem spune același lucru. Numai Dumnezeu știe ziua și ceasul. Dar dacă timpul mai durează, anul viitor vom face o călătorie în Israel, din 8-19 mai. Gândiți-vă, este singura perioadă din an când îmi iau câteva zile în care să am părtaşie cu frații și surorile care merg în Israel. Și în fiecare seară avem acolo adunări, și toți au fost binecuvântați. Până acum nimeni nu s-a întors de acolo fără să fie binecuvântat.

Aș dori apoi să mulțumesc cu această ocazie familiei Menard, că l-au lăsat pe tatăl lor să vină cu mine mulți ani. Domnul l-a luat acasă dintr-o dată pe fratele nostru, după cum

știm cu toții. Dar pretutindeni întâlnesc frați care spun: „Ne-ar fi plăcut să fie cu tine și fratele Menard.” Domnul l-a luat acasă. Noi nu pricepem pe deplin de ce, dar Domnul știe ce are de făcut. Noi trebuie numai să ne supunem.

Apoi aș dori să-i rog pe frații și surorile noastre din Marseille să ne cânte o cântare, dacă încă n-au cântat. Veniți vă rog în față. Suntem bucuroși că ați venit. Cântați-ne o cântare frumoasă, și apoi vom trece la cercetarea Cuvântului. Și sper să nu mai pățesc ce-am pățit duminica trecută în Zürich. Duminica trecută în Zürich mi s-a întâmplat ceva ce până acum n-am mai pățit.

Vă rog veniți repede. Timpul trece. [...]

Amin. Mulțumesc. Cu toții am cântat în inimile noastre. Este o cântare binecunoscută în toate limbile. În ziua aceea când Domnul îi va chema pe ai Săi, Îl vom lăuda în toate limbile care există pe pământ. Pentru că El Și-a răscumpărat poporul din toate neamurile și limbile. Și toți răscumpărații Îl vor lăuda.

Am pomenit de Zürich – duminica trecuta a venit la mine un frate care a fost pentru prima în adunarea din Zürich. Eu vorbeam cu un frate din Pakistan, și el a venit la mine și a spus: „Ați predicat prea mult.” Eu l-am întrebat: „Ești pentru prima oară aici?” A răspuns: „Da, dar oricum ați predicat prea mult.” Eu am spus: „Dar este important să auzim Cuvântul Domnului. Și oamenii vin de aproape și de departe ca să asculte Cuvântul.” El a spus: „Da, asta-i bine, dar nu ați auzit cum oamenii au spus într-una „Amin”? Și dvs. ați continuat să predicați.” Eu îmi ziceam: „E minunat.” Apoi i-am spus: „Amin-ul lor însemna ca eu să continui să predic, și nu să mă opresc.”

Am spus această întâmplare ca să vă mai înviorez.

Este frumos căci Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă mult pentru noi. Noi nu privim la ceas, ci Îi mulțumim lui Dumnezeu că putem auzi Cuvântul său care este adevărat și care rămâne în veci.

Duminica trecută în Zürich am vorbit despre faptul că noi trebuie să avem ochii îndreptați spre țintă și să nu privim la împrejurări și greutăți. Motivul acestui subiect a fost un mic semn de carte din hotelul H. din Singapore. Acolo spunea: „Piedicile sunt lucrurile înspăimântătoare pe care le vezi dacă îți abați privirea de la țintă.” „...când nu mai privești la țintă.” Și când te uiți la împrejurări, atunci începe să-ți fie frică. De aceea, ochii noștri să fie concentrați pe țintă. Cu toții ne amintim de Petru: când l-a chemat Domnul, el a pășit afară din barcă și a umblat pe apă fără nici o problemă. Dar când s-a uitat la valuri, a început să se scufunde. Deci, dacă privim la Domnul umblăm, și umblăm în siguranță. Dacă privim la împrejurări, ne scufundăm. Și chiar și atunci, vedem că Domnul a fost prezent și Și-a întins mâna și l-a tras afară pe Petru, și el a putut să umble din nou. Deci, să ne punem încrederea în Domnul. Și dacă-L avem pe El ca țintă, atunci El va fi prezent și-Și va întinde mâna, nu ne va lăsa să ne scufundăm, ci ne va scoate din nou ca să putem merge fericiți mai departe.

Evrei 10 – aici avem gânduri minunate despre făgăduințe, răbdare și credință. Și am auzit deja în cuvântul de introducere – Ioan 14: „*Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.*” Aceasta este tema noastră în toată lumea: revenirea lui Isus Hristos și împlinirea profeției biblice în timpul nostru. Făgăduințele lui Dumnezeu sunt date ca noi să le credem și să vedem împlinirea lor. Făgăduințele date Israelului se împlinesc cu Israelul. Făgăduințele date Bisericii se împlinesc în Biserică. Iar profețiile care descriu starea de pe pământ, se împlinesc și acestea. Fie că e vorba despre situația politică sau cea religioasă, noi trăim în vremea sfârșitului și totul își urmează cursul. Totul arată că revenirea lui Isus Hristos, Domnul nostru, este foarte aproape. Strigarea răsună: „*Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!*” Apoi în v. 10 scrie: „*...cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă, și s-a încuiat ușa.*”

Sarcina noastră este să ducem la neamuri ultimul mesaj, să dăm ultima chemare. Noi nu avem timp numai să ascultăm muzică, să cântăm cântări ca să producem o atmosferă, ci noi dorim să ascultăm sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu. Și eu cred că Domnul ne va vorbi și astăzi. Ceea ce am spus acum îmi amintește că în Singapore, într-o mică adunare cineva a luat o chitară ca să facă atmosferă și spunea adunării niște cuvinte pe care ei să le repete după el, și ei numeau aceasta vorbire în limbi. Știți cu toții ce s-a întâmplat după joaca aceasta. După aceea n-am mai văzut pe nimeni. Oamenii au plecat. Trebuie să fie așa: Cuvântul lui Dumnezeu să fie vestit conform adevărului și tot ce este făcut de oameni să fie demascat, ca noi să nu mai îngăduim nimic. Noi avem aceeași atitudine și aceeași convingere pe care o avea Pavel în Gal. 1:10: „*Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.*” Atunci am putea să stăm acasă.

În Evrei 10 citim de la v. 36: „*Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit.*” Avem aici un cuprins al lucrurilor ce se vor întâmpla cu noi. Avem nevoie de răbdare ca, după ce am împlinit voia lui Dumnezeu, să putem căpăta făgăduința. Mai întâi „*facă-se voia Ta pe pământ, așa cum se face în cer*”. Nu are sens să așteptăm vreo împlinire dacă nu ne lăsăm încadrați în voia lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim în concordanță cu Dumnezeu și cu Cuvântul Său, ca să putem trăi împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu. Și trebuie să credem, și la credința noastră trebuie să adăugăm ascultarea, ca să nu pășim pe lângă pantofi, ci să călcăm cu adevărat pe urmele Domnului nostru.

Apoi spune aici în v. 37: „*Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi.*” El va reveni, și va reveni foarte curând, și de aceea ne descoperă acum voia Lui, Cuvântul Lui, ne descoperă făgăduințele pe care ni le-a dat pentru timpul acesta, ca noi să fim găsiți în împlinirea lor și să avem parte de ele.

Noi nu judecăm pe nimeni, nici un cult, nici cele 347 de biserici creștine unite acum în Consiliul Ecumenic Mondial. Toate acestea au dreptul să existe. Tot ce se găsește pe pământ poate să existe. Dar în toate aceste biserici și părtașii, Cuvântul lui Dumnezeu este răstălmăcit în sute de feluri. Și fiecare cult pretinde că crede corect, că învață corect, și că este corect. De aceea noi suntem obligați să luăm Cuvântul lui Dumnezeu ca unitate de măsură. Modelul nu este Biserica Catolică, nu este Biserica Luterană, nici bisericile baptiste, metodiste sau penticostale. Modelul este Biserica primară. Acela este modelul biblic. De aceea noi trebui să ne întoarcem la început. Ca s-o spunem mai clar: în Consiliul Mondial al Bisericilor este unit totul, da, dar sub a cui conducere? Sub a cui conducere are loc unirea? Isus Hristos este Capul Bisericii Lui. El, ca Fiul lui Dumnezeu, Și-a dat sângele și viața Lui pentru noi, pentru toți fiii și fiicele lui Dumnezeu. El ne-a răscumpărat; noi suntem proprietatea Lui. Chiar dacă am aparținut de diferite biserici, totuși, din punctul de vedere al lui Dumnezeu suntem o parte din trupul lui Isus Hristos, o parte din Biserica celor întâi născuți, care au primit cu adevărat Cuvântul ca pe sămânța dumnezeiască, și care s-au născut la o viață nouă, prin nașterea din nou prin Duhul Sfânt. Și în felul acesta am primit o legătură directă cu Dumnezeu. Nu cu un cult, ci cu Dumnezeu. De asemenea, noi nu urmăm nici un om, ci Îl urmăm pe Domnul, care ne-a chemat și care a spus: „Vino după Mine!”

Acum, în v. următor, v. 38, scrie: „*Și cel neprihănit va trăi prin credință: dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el.*” Aș dori să vă citesc în această legătură din Habacuc 2. Aici prorocul a spus niște cuvinte care ne amintesc de textul din Evrei. Hab. 2:3 „*Căci este o prorocie, a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire, și nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit.*” Deci, dacă Dumnezeu dă făgăduințe și credința noastră este ancorată în aceste făgăduințe, indiferent cât ar dura, trebuie să

vină clipa, și va veni clipa în care făgăduințele date de Dumnezeu se vor împlini. Aici este scris: „...a cărei vreme este hotărâtă...” Și „vremea hotărâtă” este întotdeauna atunci când „a venit împlinirea vremii”- Gal. 4:4.

Noi am amintit deja despre țintă. Și Pavel a vorbit despre țintă, și anume, cei ce cred au o țintă. Ei știu în Cine au crezut, ei știu pe ce cale merg, și știu unde vor ajunge.

Apoi v. 4 din Hab. 2: „*Iată, i s-a îngâmfat sufletul, nu este fără prihană în el; dar cel neprihănit va trăi prin credința lui.*” Am putea citi și în Evrei 10 ultimul verset: „*Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului.*” Apoi omul lui Dumnezeu continuă și scrie în cap. 11:1: „*Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.*” Dacă Dumnezeu le-a făgăduit, atunci acestea trebuie să se împlinească, și se vor împlini. Se potrivește aici și Cuvântul din Evrei 11:24. Oamenii lui Dumnezeu din Vechiul Testament care au avut o legătură personală cu Dumnezeu, ne-au lăsat un exemplu despre ceea ce face cineva când Dumnezeu promite ceva și după aceea și împlinește. Evrei 11:24: „*Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon...*” Despre aceasta nu trebuie spuse prea multe lucruri. Un om care poate să aleagă să sufere ocara cu poporul lui Dumnezeu, sau să fie „cineva” în casa faraonului. El alege. V. 25: „*a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului.*” Acum urmează motivul: „*El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire.*” Cum e cu tine, la serviciu? Cum e cu viața ta de zi cu zi? Noi toți trebuie să suferim ocara. Nici un copil al lui Dumnezeu nu scapă. Nici un copil al lui Dumnezeu nu poate să rămână anonim, fără ca colegii să nu afle cine și ce suntem. Este imposibil. Nu trebuie să vorbim noi prea mult. Vor veni ei și vor întreba. Mai ales tinerii, vor fi

întrebați dacă au văzut ultimul film apărut. Da. Și vor fi întrebați de ce sunt îmbrăcați decent. Apoi începe ocară. Dar ferice de noi dacă avem ochii îndreptați spre Cel ce ne-a chemat, și dacă atenția noastră este îndreptată spre răsplata cerească. Să nu dăm ascultare sau să privim la ocară, ci să privim la Domnul care ne-a chemat cu o chemare cerească, ca să privim slava Lui.

Și continuă în v. următor: „*Prin credință a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mânia împăratului; pentru că a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut.*” Am putea citi mai departe. „*Prin credință a prăznuit el Paștele și a făcut stropirea sângelui, pentru ca Nimicitorul celor întâi născuți să nu se atingă de ei.*”

Frați și surori, scumpi prieteni, aici este o lecție mare pentru noi toți. Mai întâi, noi să fim auzit chemarea Domnului. Moise a știut pentru ce a fost chemat. El a știut în sinea lui, și înainte de vreme, că va avea o însărcinare pe care trebuie s-o împlinească. Și fiți sinceri: și noi știm în inima noastră că suntem rânduiți să fim cu Dumnezeu în veșnicie, și că credem lucrurile pe care ni le spune Dumnezeu prin trimișii Lui care poartă Cuvântul Lui. Miezul este acesta: toți prorocii au fost disprețuiți, nu pentru că erau criminali ci din pricina Cuvântului pe care l-au purtat ca sămânță scumpă. Ierusalimul nu i-a ucis pe preoți, sau pe cărturari, ci pe proroci, pe purtătorii Cuvântului lui Dumnezeu, despre care Domnul nostru a spus așa cum scrie în Ps. 82: „*Sunteți dumnezei...*” Substanța dumnezeiască a Cuvântului a căzut în inimile acestor oameni. Tot așa Cuvântul, substanța dumnezeiască, a căzut și în inimile noastre, și noi credem așa cum spune Scriptura.

Noi de asemenea, în toate situațiile trebuie să privim la Cel nevăzut ca și cum L-am vedea. Noi știm Cine ne-a dat făgăduința. Pavel scrie în Rom. 4 despre Avraam, care a ajuns tatăl nostru al tuturor celor care credem. Mai ales verstele din Rom. 4:17: „*...după cum este scris: „Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri.” El, adică, este tatăl nostru înaintea lui*

Dumnezeu, în care a crezut, care învie morții, și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi.” O făgăduință dată de Dumnezeu conține o asemenea siguranță... Nu trebuie să-i adauge nimeni nimic. Cuvântul lui Dumnezeu este atât de sigur, încât omul care primește în sine Cuvântul lui Dumnezeu, primește de asemenea prin Duhul lui Dumnezeu și siguranța că este un copil al lui Dumnezeu. Și apoi are acces la făgăduințe, la binecuvântări, la tot ce pregătit Dumnezeu pentru noi în Hristos.

Ar putea fi citite aici niște versete. Le citim deseori. De exemplu Rom. 4:18: *„Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut, și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.””* Așa a spus Dumnezeu și așa a fost până în ziua de azi. Făgăduințele lui Dumnezeu nu se vor clinti. Isus le-a pecetluit cu sângele Lui, așa cum spune o cântare germană.

Despre stăruință (răbdare) citim în Rom. 5 de la v. 4. *„...răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșeală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.”* Frați și surori, noi avem nevoie de înviore prin Duhul Sfânt. Nu se poate altfel. În această legătură aș dori să citesc versetele care se referă la Domnul nostru, și desigur că și la noi. În Mat. 3 ni se spune ce s-a întâmplat cu Domnul și Răscumpărătorul nostru. Dar deja mai înainte Ioan Botezătorul vestise ce se va întâmpla cu noi. Mat. 3:11: *„Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine, este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-I duc încălțămintele. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.”* Apoi urmează botezul Răscumpărătorului nostru și apoi botezul cu Duhul Sfânt. Și avem comparația, care trebuie să fie ordinea și cu noi: să devii credincios, să împlinești tot ce trebuie împlinit, să mergi pe calea ascultării, și apoi să primești confirmarea de la Dumnezeu că ai devenit proprietatea Lui.

Frați și surori, noi trebuie să ajungem în punctul acesta când să primim îmbrăcarea cu putere de sus. Haideți să fim cinstiți: noi nu ne putem lua după nici un cult, ci modelul nostru este Biserica primară care a fost îmbrăcată cu putere de sus, în care erau darurile Duhului și slujbele. Fiți cinstiți: dacă darul prorociei nu este aici, atunci nu auzim nici o prorocie. Dacă darul vorbirii în limbi nu este aici, atunci nu auzim nici o vorbire în limbi. Dacă darul tălmăcirii nu este aici, atunci nu auzim nici o tălmăcire. Și s-ar putea continua să enumerăm cele 9 daruri ale Duhului. Dacă apoi este scris despre darul vindecării, nu la cazul general („*își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoșa*”), ci despre darul vindecării – așa cum Duhul lui Dumnezeu poate folosi darul prorociei printr-o persoană botezată cu Duhul, tot așa același Duh al lui Dumnezeu poate să lucreze și prin darul vindecării dacă acest dar este dat cuiva, și atunci respectivul poate pronunța vindecarea prin credință. Duhul lui Dumnezeu trebuie să lucreze toate lucrurile în toți. Nu ajunge numai să spunem „Noi avem Sfânta Scriptură ca model.” Trebuie s-o luăm în serios. Trebuie să spunem: „Doamne iubit, noi nu mai putem continua așa. Avem nevoie de îmbrăcarea cu putere de sus!” – pentru ca Duhul lui Dumnezeu să poată să lucreze și mădularele să fie folosite după plăcerea lui Dumnezeu. Și atunci Biserica se va întoarce la starea de la început.

Știți cu toții: cu fratele Branham a fost așa: dacă vedea o vedenie despre persoana care stătea înaintea lui și dacă vedea persoana respectivă vindecată, atunci nu mai era așa de important dacă respectivul avea cancer sau era orb, sau mut, sau surd. Nu mai conta. Îndată ce vedea în vedenie persoana vindecată, atunci se împlinea ce este scris în Ioan 5:19-20: „*Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.*” Dar noi care nu avem această slujbă, și care nu avem atâtea daruri, nu dorim să imităm nimic ci dorim o revărsare autentică a Duhului Sfânt. Dorim daruri autentice ale Duhului. Și atunci se împlinește „...*cei*

flămânzi și însetați după neprihănire, ... vor fi săturați.” Făgăduința principală dată de Dumnezeu Bisericii deja din Vechiul Testament spunea „...*voi turna Duhul Meu peste orice făptură.*” Aceasta s-a referit la toate neamurile. În Fapte 2, „*se aflau atunci în Ierusalim Iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer*”, și a avut loc turnarea Duhului Sfânt. Și Duhul a fost la lucru și le-a dat să vestească faptele puternice ale lui Dumnezeu. Și apoi s-a făcut trecerea la Biserică, la Biserica locală din diferitele cetăți. Mie Domnul mi-a spus cu adevărat... - fie că o credeți sau nu – dar în 2 aprilie 1962 înainte de începutul unei noi zile El mi-a spus: „Nu înființa biserici locale.” Și eu nu înființez biserici locale. Este suficient ca Domnul să cheme o Biserică din toate limbile, ca să ne descopere Cuvântul Lui, ca să ne permită să cunoaștem voia Lui, până ce vom deveni o inimă și un suflet. Și apoi să așteptăm, așa cum a fost și la început, să așteptăm ca Dumnezeu să-Și toarne Duhul Lui. Repet: aceasta a fost făgăduința principală din prorocul Ioel. „*În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură.*” Cine citește Fapte 2 de la v. 16 va vedea că Petru nu a răspuns după capul lui, ci: „...*aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură.”*” Deci nu numai învățătură, nu numai introducere în Cuvântul lui Dumnezeu, ci introducere în voia lui Dumnezeu: „după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu...” Și voia lui Dumnezeu este așezarea din nou pe deplin a tot ceea ce fost la început. Și în această legătură este scris de asemenea în Fapte 3... aici se face referire și la Domnul nostru care a trebuit să fie proroc: „*În adevăr, Moise a zis părinților noștri: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un proroc ca mine.”*” El a trebuit să fie Fiul omului, Fiul lui Dumnezeu, Fiul lui David, Fiul lui Avraam, Împărat, Preot și Proroc. El a trebuit să devină Mijlocitor; El trebuie să fie Avocat. El trebuie să fie totul în toate. Acest lucru a

fost vestit în Vechiul Testament. Și în Noul Testament acest lucru devine realitate.

Dați-mi voie să citesc, așa cum scrie aici. În Fapte 3 de la v. 18: *„Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor proorocilor Lui: că, adică, Hristosul Său va pătimi.”* Și acum urmează întrebarea: cum va fi acum? Dumnezeu va împlini totul după cum a spus prin gura robilor și prorocilor Lui. În vremea aceea lucrurile s-au referit la Domnul și Răscumpărătorul nostru, și anume, că Unsul Său va pătimi. *„Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviore, și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos...”* Mai înainte am citit în evanghelia după Ioan că Domnul s-a dus să pregătească un loc și se va întoarce, iar aici este scris ca noi să ne pocăim și să ne întoarcem la Dumnezeu, pentru ca să ni se șteargă păcatele și să fie trimis Hristos. V. 19: *„...pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviore, și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos.”* Mai întâi vremurile de înviore, vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor, și numai după aceea se poate întoarce El ca să-Și ia în slava Lui Biserica Mireasă pregătită și desăvârșită. V. 21: *„...pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.”*

Frați și surori, eu citesc din Noul Testament, din Faptele apostolilor – a doua predică a lui Petru, după cum s-ar putea spune. Și aici el face o prezentare cuprinzătoare a lucrurilor care s-au întâmplat atunci, și a lucrurilor care trebuie să aibă loc acum, înainte ca Domnul nostru să poată să revină ca să-i ia pe ai Săi în slavă. *„...vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.”* Planul lui Dumnezeu nu a fost descoperit preoților și cărturarilor, fariseilor sau saducheilor:

Cuvântul vine întotdeauna la proroc. Și oricine citește mai departe în Noul Testament, știe foarte bine ce a spus Pavel efesenilor.

Să citim mai departe v. 22 din Fapte 3: *„În adevăr, Moise a zis părinților noștri”* – în Deut. 18:15-19: *„Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un proroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune.”* Ajungem imediat și la Apoc. 1. Să citim mai departe în v. 23: *„Și oricine nu va asculta de Proorocul acela, va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului.”* Lucrurile sunt foarte serioase. Și dacă citim în Apoc. 1, Îl vedem acolo pe Domnul nostru umblând în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, ca Fiu al omului. Eu nu știu dacă pe toți îi interesează lucrul acesta, și dacă înțeleg diferența: El este Fiul lui Dumnezeu, care Își dă viața pentru toți fiii și fiicele lui Dumnezeu. Apoi este Fiul lui David, ca să fie Împărat și ca să șadă pe scaunul de domnie al slavei Lui; apoi este Fiu al omului. Ca Fiu al omului este proroc, pentru că Dumnezeu a spus: *„Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un proroc ca mine...”* Ca moștenitor al lumii, El este Fiul lui Avraam și noi suntem moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu lui Isus Hristos. Frați și surori, sfânta Scriptură a fost scrisă într-o rânduială dumnezeiască. Trebuie numai ca noi să primim accesul la această rânduială dumnezeiască, care poate fi descoperită numai prin Duhul. Dacă s-ar închide toate seminarele biblice, toate școlile biblice, și toate facultățile teologice, lumea n-ar suferi nici o pagubă. Din contră, lumii i-ar fi de mare ajutor. Atunci oamenii n-ar mai fi duși în rătăcire de toate interpretările Scripturilor, ci ar auzi ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său.

Și de exemplu, Pavel scrie corintenilor în 1 Cor. 4:1: *„Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos, și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu. Încolo, ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui.”* Ce așteptați de la un rob al lui

Dumnezeu? Să treacă dintr-o parte în cealaltă? Nu! Isus Însuși a întrebat: „*Ce ați ieșit să vedeți în pustie? O trestie clătinată de vânt?... Da, vă spun, și mai mult decât un proroc.*” El a fost acel proroc care a făcut istorie în cadrul planului de mântuire, care a făcut legătura între Vechiul și Noul Testament. La începutul Noului Testament, frații noștri au rânduit totul cu Scriptura. Citiți numai în Fapte 1: Petru a luat Cuvântul și a așezat totul în ordine. Despre Iuda a spus: „*În adevăr, în cartea Psalmilor este scris: „Locuința lui să rămână pustie, și nimeni să nu locuiască în ea!” Și: „Slujba lui s-o ia altul!”* Frați și surori, încă din prima zi rânduiala divină a fost făcută de cunoscut Bisericii. Bărbații erau sub călăuzirea Duhului Sfânt, ca să așeze totul biblic, conform cu ceea ce fusese profetit înainte. Ei întotdeauna au știut ce să facă sau ce să spună. Acel pescar n-a știut nimic de la sine. Ce știa Petru despre ceea ce era scris undeva în Psalmi? Și dacă ar fi citit Psalmii, de la sine n-ar fi știu care cuvânt se împlinește în momentul respectiv. Frați și surori, numai Duhul Sfânt poate să facă acest lucru. Nici un om n-o poate face.

Ioan a fost întrebat: „*Tu cine ești? ... Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis.*” Și a venit răspunsul: „*Eu ...sunt glasul celui ce strigă în pustie: „Neteziți calea Domnului”, cum a zis proorocul Isaia.*” Cărturarii ar fi spus: „Nimeni nu mărturisește despre sine!” Dar când se împlinește Scriptura, când se împlinește ceea ce a făgăduit Dumnezeu, atunci nu mai avem de-a face cu omul care vorbește – el este numai un glas, glasul celui ce strigă în pustie. Domnul a folosit întotdeauna buzele oamenilor.

Noi dorim s-o spunem aici foarte deslușit că și fratele Branham a știut exact ce făgăduință s-a referit la el. Sigur că aceasta trebuie descoperită. Noi putem vorbi zile întregi cu oamenii, dar dacă Dumnezeu nu deschide înțelegerea cuiva pentru Scripturi, atunci respectivul nu înțelege. Nu poate să înțeleagă. Așa a rânduit Dumnezeu, și anume ca totul să fie zidit pe descoperire; și nu-l va învăța unul pe celălalt, ci toți vor fi

învățați de Dumnezeu, și călăuziți în Cuvânt. A fost scris în Mal. 3:1 „*Iată, voi trimite pe solul Meu.*” Dar la fel este scris că Dumnezeu va trimite un proroc înaintea venirii zilei celei mari și înfricoșate a Domnului. Iar cine citește de la v. 1, în Mal. 4, poate să vadă că „*iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi, vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină nici ramură.*” Noi trebuie să luăm seama acum: ce suntem noi? Suntem grâu, sau ce suntem? Dacă suntem grâu, atunci înaintea venirii zilei Domnului, înainte ca soarele să se prefacă în întuneric și luna în sânge, noi vom asculta și vom crede Cuvântul făgăduinței pentru acest timp și-l vom trăi în împlinirea lui. Vă rog să primiți ca un mare dar din partea lui Dumnezeu faptul că Domnul ne poate vorbi atât de clar prin Cuvântul Lui și ne poate descoperi Cuvântul Său, prin Duhul Sfânt. Pentru că tot ce vine de la Dumnezeu, vine numai prin descoperire.

Apoi dacă citim și în Apoc. 1, vedem că există o parte profetică, o parte de învățătură pentru Biserică și de asemenea pentru biserica locală (despre cum trebuie să fie lucrurile) – și există partea profetică, despre tot ceea ce se va întâmpla. Apoc. 1:1: „*Descoperirea lui Isus Hristos, pe care l-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut, trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan...*” Dumnezeu poate să facă acest lucru: în ceasul decisiv se întâmplă supranaturalul, aici pe pământ. În ceasul decisiv al planului de mântuire cerul coboară pe pământ și Dumnezeu Își descoperă întregul Său plan de mântuire și ne permite să avem parte de acesta.

V. 2: „*care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos, și a spus tot ce a văzut.*” Eu întreb: dacă azi am merge cu acest Cuvânt din școală biblică în școală biblică, din seminar în seminar, și am întreba cum este cu acest verset, cel mai bun lucru care s-ar putea întâmpla ar fi ca ei să dea din umeri sau din cap, sau să spună „Nu știm.” Și frați și

surori, noi putem mărturisi că Dumnezeu ne-a dăruit har, și am primit acces și am înțeles că ceea ce i-a descoperit Domnul lui Ioan trimitând îngerul Său, a fost dat pentru toți robii lui Dumnezeu. Căci acest lucru este scris la plural: „...*ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând.*” Dumnezeu folosește un singur rob, pentru ca tuturor robilor să le fie descoperite voia și Cuvântul lui Dumnezeu. Așa s-a întâmplat în trecut, și așa s-a întâmplat și prin slujba fratelui Branham.

Cum am spus-o noi de multe ori, și cum și este: noi nu ridicăm în slăvi nici un om, dar nici nu vom trece peste ceea ce a făgăduit Dumnezeu și peste ceea ce a făcut și încă mai face El în timpul nostru. Și s-ar putea întâmpla ca până și oameni din cadrul mesajului să arate înapoi la ceea ce s-a întâmplat acum 40 de ani. Pe 24 decembrie vor fi 40 de ani de când a fost luat acasă fratele Branham. Și oamenii privesc întruna în urmă, și nu au înțeles ce a făcut Dumnezeu de atunci încolo, după ce Și-a chemat robul acasă. Iar acum ajungem la punctul principal: nu avem voie să ne oprim. S-au oprit ucenicii la slujba lui Ioan Botezătorul? Nu. Toți cei care au primit slujba lui Ioan Botezătorul L-au urmat pe Domnul și slujba Lui. Și toți cei care L-au urmat pe Domnul și slujba Lui au fost o parte din Biserica nou testamentară atunci când a sosit clipa. Este exact ca o reacție în lanț. Trebuie să vedem stațiile, cum s-ar spune, și trebuie s-o și trăim. Fiți cinstiți: la ce ne-ar folosi dacă toți ar spune „Domnul a trimis un proroc puternic și a făcut lucruri de necrezut. Zilele apostolilor au fost cu adevărat aici”, dacă noi nu ne-am învăța lecția și nu am înțelege că mesajul – nu mesagerul – mesajul va premerge a doua venire a lui Hristos. Și vă spun: fiecare Cuvânt este important. Trebuie să ascultăm cu atenție, trebuie să citim cu atenție ce scrie în Biblie. Și apoi primim acces la împlinire.

Deci, haideți să cuprindem. Fiți răbdători, frații mei iubiți, ca după ce veți fi împlinit voia lui Dumnezeu să atingeți ținta. Nu vă întoarceți înapoi. Stați tari și fiți curajoși, nu priviți la împrejurări, la batjocuri. Moise a socotit ocară lui Hristos ca o

bogăție mai mare decât comorile Egiptului. Închipuiți-vă acest lucru. Frați și surori, noi trebuie să ajungem până acolo încât Domnul să însemne totul pentru noi, Cuvântul Său să însemne totul pentru noi, și noi să fim uniți cu El în așa fel încât orice ar veni pe drum să nu privim la împrejurări, la greutateți, ci așa cum a scris și Pavel... și acest cuvânt doresc să-l citesc acum din Filipeni – să avem ochii îndreptați spre țintă. Pentru că noi avem o țintă. Dacă nu spuneți „amin”, atunci nu mă pot opri. [Adunarea spune „amin”.] Da. Fil. 3:12: *„Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus. Gândul acesta dar să ne însuflețească pe toți, care suntem desăvârșiți...”* Frați și surori, noi nu trăim din închipuiri; noi știm că totul este har. Este har că am fost mântuiți, este har că binecuvântările au venit peste noi, este har că noi putem să credem așa cum zice Scriptura, este har că noi am putut să primim și să credem toate făgăduințele scrise în Cuvânt și să le solicităm personal pentru viețile noastre; este numai har că noi putem să credem așa cum zice Scriptura. Și facem cum a făcut și Moise: privim la Cel Nevăzut ca și cum L-am vedea. Și Domnul a făgăduit că va fi în mijlocul nostru, că ne va vorbi și ne va binecuvânta. Și fie ca să se întâmple ceea ce se întâmpla în adunările în care era prezent Domnul, când a umblat pe acest pământ: păcătoșii au primit iertare, bolnavii au fost vindecați, Cuvântul a fost vestit. Dumnezeu să ne dăruiască asemenea adunări prin harul Său. El ni le va dărui. Cerul și pământul vor mai fi clătinate odată și Dumnezeu va face lucruri mari, după cum a făgăduit. Noi nu vrem să dăm înapoi, ci să credem cu convingerea că Dumnezeu va împlini toate făgăduințele în aceia care-L cred pe El din toată inima. Dumnezeu are pe pământ un popor, are o Biserică, oameni care

primesc prin credință Cuvântul Său, așteptând să vadă împlinirea tuturor făgăduințelor, și să le și trăiască.

Eu pot doar să spun: binecuvântat și lăudat să fie Domnul, Dumnezeu nostru că ne-a dăruit un har așa de mare încât noi am recunoscut căile Lui în acest timp. El i-a permis lui Moise să cunoască căile Sale, și copiilor lui Israel să cunoască lucrările Lui. El ne-a permis să cunoaștem căile Lui, și de asemenea lucrările Lui, în acest timp. Și așa cum a procedat Avraam, vrem să procedăm și noi: să privim la Acela care dat făgăduința, și să credem și să fim convinși că El va împlini tot ce a făgăduit. Să nu ne oprim, să stăm tari, să nu privim la împrejurări ci la țintă. Și în curând vom ajunge la țintă. Binecuvântat și lăudat să fie Domnul, Dumnezeu nostru.

Iar acum Îi vom mulțumi împreună din toată inima. Ne ridicăm. Aleluia.

Tată ceresc, Îți mulțumim din toată inima pentru harul și credincioșia Ta, Îți mulțumim pentru Cuvântul Tău scump, Îți mulțumim pentru toate legăturile, pentru că vedem cum se împlinește planul Tău de mântuire, că avem acum descoperire prin Duhul Tău. Voia Ta să se facă în viețile noastre și în Biserică, prin harul Tău. Binecuvântează împreună cu noi întreg poporul Tău dintre toate neamurile și limbile. Cheamă-i afară în continuare, descoperă-Te, botează cu Duhul Sfânt și cu foc, dăruiește o nouă revărsare puternică a Duhului Tău cel Sfânt. Doamne scump, slăvim puterea sângelui Tău, a Cuvântului Tău și a Duhului Tău, și Îți mulțumim pentru biruința de pe Golgota. A Ta, Dumnezeu Atotputernic, să fie lauda, slava, cinstea și închinarea. Aleluia. Aleluia. Lăudați pe Domnul! Mulțumiți-l. Laudă, cinste și slavă. Aleluia. Aleluia. Aleluia.

O, Doamne iubit, Tu ne-ai vorbit, noi am auzit Cuvântul Tău, Te-am înțeles... O, Dumnezeule, Aleluia. Tu, Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov ești Dumnezeu nostru. Aleluia. Laudă, cinste și slavă. Aleluia.

Să cântăm „Numai să crezi” și toți să creadă pentru mântuire, pentru vindecare, pentru fiecare binecuvântare. Primiți totul de la Dumnezeu – pentru că în Isus Hristos am fost

binecuvântați cu toate binecuvântările din locurile cerești. Credeți acum, primiți personal pentru voi. „Numai să crezi...” [...]

Domnul nostru a spus: *„Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.”* *„Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.”* Iar cei ce-L iubesc, iubesc Cuvântul Lui, cred Cuvântul Lui, și de asemenea se iubesc unii pe alții. Prin aceasta va cunoaște lumea că suntem ucenicii Lui, când vom avea dragoste adevărată unii pentru alții. Dar vă rog, nu așteptați ca celălalt să iubească, ci fiecare să-și facă partea lui. Și atunci totul va fi bine cu noi toți.

Ne rugăm acum împreună, și-l rog pe fratele nostru Didier să vină să se roage cu noi. [...]